

«ШКОДУЮ ПРО ТЕ, ЩО ЗАЛИШИЛА ЛЬОНОКОМБІНАТ...»

Десять років присвятила Марія Романівна Яковлева роботі на Рівненському льонокомбінаті. Жінка продовжувала б працювати й надалі, якби не життєві обставини, що змусили її залишити улюблену роботу. Саме тут, серед стін підприємства, пройшли найкращі дні її молодості, що назавжди залишаться в пам'яті нашої героїні.

Родом Марія Романівна із села Зносичі, що на Сарненщині. Дитинство Марійки припало на важкі післявоєнні роки. Батьки виховували п'ятьох дітей, працювали

Марія Яковлева пішла до сільської восьмирічної школи, вчилася добре. На жаль, шкільна база була бідна: ні гуртків, ні факультативів. Та це й так зрозуміло, зважа-

емства функціонували столова, магазин, кулінарія, де можна було придбати напівфабрикати. В магазині для працівників на талони, що виділяв профком видава-

в колгоспі: мати в ланці, а батько будівельником.

– Тато мій був таким розумакою, – пригадує пані Марія. – Він ніде не вчився, але мав світлу голову й золоті руки. І звідки тільки в нього ті ідеї з'являлися, за що не брався все виходило: чи то піч змурувати, чи то відро змайструвати. Сам й олійницю матері зробив, то жінки з усього села приходили до нас олію бити. Паяв, мурував грубки, навіть допомагав зняти зубний біль. Жили ми в маленькій хатинці, що мала тільки одну кімнату, яка служила нам і спальнею, і кухнею. Спали на печі за ширмочкою. Змалку допомагали батькам із господарством, – розповідає героїня.

учи на які роки припало її навчання у школі. Закінчивши вісім класів, залишилася в селі допомагати мамі, оскільки старші пороз'їжджалися. А матуся і в колгосп ходила працювати й вдома завжди роботи вистачало. Вступати після школи навіть не планувала, адже великого доходу не мали, та ще якраз розпочалося будівництво нового будинку. В силу всіх обставин, що накладалися одна на одну – питання освіти довелося відкласти.

– Яюсь на танцях у сільському клубі, розмовляючи з сестрою моєї однокласниці, дізналася, що вона працювала на Херсонському бавовняному комбінаті. Уважно слухаючи її захопливу розповідь про роботу, мені так сподобалося, що я й собі захотіла там працювати. Літом 1965 року мене прийняли ученицею ткалі на Херсонський бавовняний комбінат, а вже через півроку я працювала на рівні з ткалями. Виготовляли на комбінаті більше тридцяти видів тканини, особливою популярністю в той час користувалася шотландка, – говорить Марія Романівна.

Перебуваючи у відпустці, жінка від подруг дізналася, що вони працюють на Рівненському льонокомбінаті. В ту пору вона дуже сумувала за домівкою, та й батьки старенькі потребували допомоги. Роботу знала добре, все дуже непогано виходило, тож вирішила піти працювати на Льонокомбінат. До того ж, додому можна було кожні вихідні їздити.

– Прийняли мене в корпус побутових тканин ткалею п'ятого розряду. Обслуговувала складні жакардові верстати – спочатку два, а потім чотири. Виготовляла меблеву тканину з крупними візерунками. За зміну знімала 85-90 метрів готової тканини. Забезпечили мене й житлом, отримала кімнату в гуртожитку. Льонокомбінат стрімко набирив обертів, розвивалася інфраструктура, на очах вирросло невелике заводське містечко, – розповідає Марія Романівна про свій перший трудовий досвід.

Основна кількість працівників – це молоді незаміжні дівчата та хлопці. Всі жили своєю роботою, разом і відпочивали, частенько на танці бігали, вміли пожартувати і посміятися.

– В мене була дуже хороша і дружна бригада. Якщо нас просили вийти в суботу чи в неділю, щоб підігнати план – ніколи не відмовлялися. На ті часи ми хорошу зарплату отримували, тож і працювати старалися на совість. Льонокомбінат дбав про працівників – створивши сприятливі умови для роботи й відпочинку: кімнати гігієни, відпочинку. Також на території підпри-

лися пакети з продуктами. Забезпечували робітників і спецодягом, – пригадує жінка.

Вперше зі своїм майбутнім чоловіком, Анатолієм Яковичем, Марія Романівна познайомилася на дискотеці. Згодом молоді люди почали зустрічатися, а з часом – одружилися.

– Ми зіткнулися на танцях, що проходили в парку імені Т.Г. Шевченка. Сам він рівнянин, працював в електромережах. Запросив на побачення, потім друге, третє... Незабаром й одружилися. Переїхала до чоловіка в зовсім крихітний будиночок, але я й тому була несказанно рада. Згодом народилося дві донечки – Наталія і Людмила.

Дітей потрібно було віддати в садочок, на комбінаті ще садочка не було, а інші всі переповнені. В мене не було іншого виходу, крім того, щоб звільнитися й шукати місце, де є можливість прилаштувати дітей. Період що я працювала на комбінаті – це мої найкращі роки життя і якби повернулася молодість, то я б знову пішла працювати на Льонокомбінат. Напевне найбільше шкодую про те, що тоді залишила свою роботу. Вона ж мені була до душі. Та діти... Тож у 1975 році звільнилася за власним бажанням. Потім тимчасово працювала на Рівненському обласному підприємстві електричних сіток. У 1982 році працювала на Рівненський завод високовольтної апаратури, у зварювальний цех штампувальником. Разом з цим закінчила вечірню школу, щоб отримати повну середню освіту, бо хотіла вступати, але почалися проблеми зі здоров'ям, тож довелося забути про науку. В 1996 році мене звільнили в зв'язку зі скороченням чисельності працівників. Щоб вижити, після звільнення пішла торгувати, аби хоч якусь копійку заробити. В державі криза, роботи не має, населення бідуює, – згадує Марія Яковлева.

Зараз жінка перебуває на пенсії. Каже, що дуже скрутно приходиться з ліками, адже вони нині дорого вартують. Тож літом пані Марія ходить в ліс збирати ягоди та гриби. Обробляють разом з чоловіком невеликий город, щоб мати свою городину, а також займається консервацією. Її онуці вже 19 років, цього року вона вступила в Рівненський державний гуманітарний університет на факультет дошкільного навчання. Марія Романівна тішиться успіхам онуки, та пригадує свою молодість – сповнену мрій та переживань, кохання до життя та улюбленої роботи.